

עין משפט  
נר מצוה

לֹא אֶמְצֵא מִיָּד מַחֲלָט  
שֶׁנֶּחֱלַהּ יוֹתָם  
לְאֵין סָה טוֹשֵׁי  
שִׁמּוֹן רַחֵם וְסִדְרָן שִׁיחַ  
סַעֲדוֹ 1:  
לֹא ב' מִיָּד מַחֲלָט  
שֶׁנֶּחֱלַהּ יוֹתָם לְאֵין  
סָה טוֹשֵׁי שִׁמּוֹן  
סַעֲדוֹ וְיִשְׂרָאֵל שִׁמְעֵן כֹּחַ:  
אֲנִי מִיָּד מַחֲלָט שֶׁנֶּחֱ  
חֵלַהּ יוֹתָם לְאֵין סָה  
טוֹשֵׁי שִׁמּוֹן שִׁיחַ סַעֲדוֹ  
סָה:  
ב' מִיָּד מַחֲלָט שֶׁנֶּחֱ  
סַעֲדוֹ 2:  
ג' מִיָּד מַחֲלָט שֶׁנֶּחֱ  
סַעֲדוֹ 3:  
ד' מִיָּד מַחֲלָט שֶׁנֶּחֱ  
סַעֲדוֹ 4:

רבינו חננאל

ר' יהודה אומר נעדרת של פשתן דקה הרי היא כזבל. ומציתין מיחם ע"ג מיחם וקדירה על גבי קדירה, וקדירה ע"ג מיחם, מיחם ע"ג קדירה, וטוח פיהם בבצק. ולא שיחמו אלא כדי שישתמרו כח, רבי התייר להטמין את הצנור כח. הדרן עלך כמה טובותן עיקר המשיב

[illegible]

## : 21

**אִינוּ** נושא ומחזיר. נראה לרש"א  
נוטל כל הידע לזיכא איסור  
בגאסאסורא אבל לרבנן דפליג  
לנוטל דברים דבר שאין נוטל בדמקא  
בין המצוות מגביה ומטה על זה  
מוקיף לה כרש"ג משמע דרבנן  
לרש"א שר' לנוטל את האבן עליו:  
**אִינוּ** מרסקין לא את השלל ולא את  
הברד. מכלן שי יזכר שלא  
ידמקו ידיו בשלל וזכר בשבת  
ויופעתים שמתקשים ויש כרד  
משומעורב בזה אין לרש"א כן דאי  
באפשר שלא ידקא הברד וכל הוסיך  
בו חמא עליו ברכה:

הדרין עלך במה מומנין

**במה** בהמה יוצאה. דלדס  
מזהר על שניתם בהמתו  
דכתיב למען ינוח וגו' ומיהו ולא  
לדלג תעשה מלמדה אחר ובהמתו  
יוצא אלף ממחמר אחר בהמתו  
דממוכה בריש מי שהשחין (לקמן קנג).  
בזרים נדרים (דף כ: ד"ק כפר  
הדבא) ובכל הי' ללעי' ודכתיב דוכתא  
דמנא ברישא הא דקליק מיהי ואלכא  
דוכתא דמני ברישא הא דפתח ביה:  
**המרא** צובא. אומר ר"מ ללובא  
היינו מארזים דכתיב (מסו)  
(ג) פוט ולובים היו בעצרתך ואמרנין  
ביבוסלמי גרים הכאים מלוג מהו  
המחמין להם שלשה דורות ומיימי  
עליה הדרא עלם מלכא דלוחין  
לוי' (לוב): **המרא** ב"י צובא ב"י  
יתירא לאו משיי' היא. וא"ת תפשוט  
מתחמיתין דתן לובדקים בפרומצ'א  
אש"ג דגוי לה באספר דלמך  
בבסמקן תנא לובדקים וגמל ויאלים  
באספר פרומצ'א עדיפא מאספר  
דלמך לקמן חמור שעסקוי ריש  
נגון זה מכו ללאת בפרומצ'א בשבת  
אללמא משמע דעדיף מאספר וי"ל  
דלג' היו גיטותא יתירא ואורחיה  
נמי כהי ולא חשיב משוי:

קדמיה חטרא דלוי. משמע

שמתכנדין בדרסים ונפי  
אחרי להם הממונה (וימא 12) נמי  
מארינן שששה שזוי מלבינן בדרן  
הרב בנאמט גדול מימינו וקטן  
שמשמאלו וכן מצינו במלואי השרת  
שבזל אצל אברהם וכו' והקשה ר"מ  
דפ"ט שששה שאלנו (בדרס 2) מסיק  
דפ"ט מנכדין אלא במתהם הרואי  
לנחמה וימיר רבינו חס דהתם כשאין  
הולכים בחבורה אחת אלא כל אחד  
הולך לגורן עצמו אצל כשהולכים  
בחבורה אחת מנכדים בכל מקום:

רב הונא חלש דעתיה דרבה

במה שומנין פרק רביעי שבת

היינו כרש"ג דאמר בפרק  
והיתרא בהיתרא ערחינן  
עליה שרו במכוסות לגמרי  
ל (לקמן קמב:) מתני' דהיתא

אינו נוטל ומחזיר <sup>16</sup>רבי יהודה אומר נעוֹת  
של פשתן דקה הרי היא כובל \*מניחין מיחם  
על גבי מיחם וקדרה על גבי קדרה <sup>17</sup>אבל לא  
קדרה על גבי מיחם ומיחם על גבי קדרה  
וטח את פיה כבצק ולא כשביל שיחמו אלא  
כשביל שיהיו משומרים וכשם שאין טומנין  
את החמין כך אין טומנין את הצונן רבי התיר  
להטמין את הצונן <sup>18</sup>ואין מרוקין לא את  
השול ולא את הכרד בשבת כשביל שיחבו  
מימיו אבל נותן הוא לתוך הכוס או לתוך  
הקערה ואינו חושש:

הדרן עלך במה שזמנין

**ז'במה** ז'במה יוצאה וכמה אינה יוצאה  
יוצא הגמל<sup>ט</sup> באפסר ונאקה בחטם  
ולובדקים בפרומביא וסוס בשיר יוכל בעלי  
השיר יוצאין בשיר ונמשכין בשיר<sup>י</sup> ומוזין  
עליהן<sup>כ</sup> וטובלן במקומן: **זמ'** מאי נאקה  
בחטם אמר רבה בר בר חנה ז"ל נאקתא  
חיותי בזממא דפרולא: ולובדקים  
בפרומביא: אמר רב הונא חמרא ה"לובא  
ז"בגני דפרולא לוי שדר וזוי לבי חוזאי  
למוזבן ליה חמרא לובא צרו שדרו ליה  
שערי למימר דניגרי דחמרא שערי אמר  
רב יהודה אמר שמואל מחליפין לפני רבי  
של זו בזו מהו נאקה באפסר לא תיבעי  
לך כיון דלא מינטרא ביה משאוי הוא כי  
תיבעי לך גמל בחטם מאי כיון דסגי ליה  
באפסר משאוי הוא או דילמא נטירותא  
יתירתא לא אמר' משאוי הוא אמר לפניו ר'  
ישמעאל ברבי יוסי כך אמר אבא ארבע  
בהמות יוצאות באפסר הסוס והפרד והגמל  
והחמור למעוטי מאי לאו למעוטי גמל  
בחטם לא למעוטי נאקה באפסר כמתניתא  
תנא לובדקים וגמל יוצאין באפסר כתנאי  
אין חיה יוצאה בסוגר כחניה ואמר יוצאה  
בסוגר ובכל דבר המשתמר במאי עסקינן  
אילימא בחיה גדולה מי סגי לה סוגר  
ואלא בחיה קטנה מי לא סגי לה סוגר  
אלא לאו חתול איכא בינייהו תנא קמא סבר  
כיון דסגי לה כמיתנא בעלמא משאוי הוא  
ותנניה סבר כל נטירותא יתירתא לא אמרינן  
משאוי הוא אמר רב הונא בר חייא אמר  
שמואל הלכה כחנניה לוי בריה דרב הונא  
בר חייא ורבה בר רב הונא הוו קאולי  
באורחא קרמיה חמרא דלוי לחמרא דרבה בר  
רב הונא אמר אימא ליה מילתא כי היכי  
דאיתובח

עס: לא למעוטי נאקם באפסער. דעוואיל ווא מיינערט א  
וואלן באפסער. דלובדקי נמי מיינערט ביה: ה"ג כת  
על: בסוגר. קולא"ר של חבל דממרגמין וימחנה כסוג  
דער: חסול. לא בעי געוירטא אפילו כמיה קטנה ש  
יירטא אלו משאוי הא: חלש דעסיה דרבה בר רב הונ

## מסורת הש"ס

[illegible]

## הנהגות הב"ח

(א) במשנה ומוין עליהן  
במקומן ויטולקין: (ב) רש"י  
ד"ה וטח את פיה בשבת  
כנפק:

לעזי רש"י

גלצ"א. קרנ.  
קבישטער"א. אפער (חלק  
מדרתמה, שבו מושכים את  
הבהמה או את הסוס  
בדווארם).  
דרומייל. גמל חד-דבשתי.  
מזויל (מזוילן). ומס.  
מחפוס (לפי כלב או שאר  
גמלי-חיים).  
פרייז. רסן.  
קביצייל (קביצינ"א).  
רומט-ראש.  
קולאר. קולר.